

Κυριακή 30η Αύγουστου 2026

Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου.

(Μτθ. 21, 33 – 42).

«ἤγγισεν ὁ καιρός τῶν καρπῶν» (Μτθ. 21, 34).

Τὴν παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν ἀκούσαμε σήμερα στό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς. Ὁ Ἰησοῦς μᾶς ὁμιλεῖ γιά ἕναν οἰκοδεσπότη, πού φυτεύει ἕναν ὠραῖο ἀμπελώνα. Ὁριοθετεῖ τὴν περιουσία του μέ σύνορα, σκάβει πατητήρι γιά τὰ σταφύλια, χτίζει πύργο γιά τούς ἐργάτες καί τόν παραδίδει σέ κάποιους γεωργούς, γιά νά τόν καλλιεργήσουν καί στόν κατάλληλο καιρό νά ἀποδώσουν τὴν πρέπουσα καρποφορία. Ἐκεῖνοι, ὅμως, θέλησαν νά κρατήσουν τόν ὠραῖο ἀμπελώνα παράνομα καί νά τόν κάνουν δικό τους, καταχρώμενοι τὴν καρποφορία, ἀλλά καί τὴν ἐμπιστοσύνη πού

τούς ἔδειξε ὁ οἰκοδεσπότης. Ἐνῶ εἰσῆλθαν ὡς ἐργάτες, διαχειρίζονται τὴν ξένη περιουσία ὡς ἰδιοκτῆτες. Ἐνῶ ἀνέλαβαν νὰ δουλέψουν, γιὰ νὰ ἀποδώσουν, δουλεύουν γιὰ νὰ κατακρατήσουν αὐτὰ πού δέν τούς ἀνήκουν. Ἐκτός ἀπό καταχραστὲς γίνονται καί φονιάδες, ἀφοῦ σκοτώνουν ὅλους τούς ἀπεσταλμένους τοῦ οἰκοδεσπότη, πού τούς στέλνει γιὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα. Στὴν κορύφωση τῆς κακότητος καί τῆς παρανομίας σκοτώνουν ἀκόμη καί τὸν γιό τοῦ οἰκοδεσπότη, μέ σκοπὸ ὄχι μόνο νὰ καταχραστοῦν τούς ξένους καρπούς ἀλλὰ καί νὰ ὑφαρπάξουν τὸν ἀμπελώνα, γιὰ νὰ τὸν κάνουν δικό τους.

Ὁ Κύριος μᾶς λέγει αὐτὴ τὴν παραβολικὴ ἱστορία, γιὰ νὰ μᾶς βάλει μπροστά στίς εὐθύνες πού ἔχουμε ὡς ἐργάτες τοῦ ἀμπελώνα Του. Ὁ ἀμπελώνας, γιὰ τὸν ὁποῖο γίνεται λόγος, εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεία ἀποκάλυψη εἶναι ἓνα εὐφορο χωράφι, τό ὁποῖο παραδίδεται

στους πιστούς, για να τό καλλιεργήσουν, να καρποφορήσει και να δρέψουν τούς καρπούς πού θά αποδώσουν στον Θεό. Ἡ θεϊκή ἀποκάλυψη παρομοιάζεται μέ ἀμπελώνα, διότι δέν εἶναι ἕνα περιστασιακό γεγονός. Εἶναι ἕνα γεγονός πού συνεχῶς ἐπιτελεῖται. Συνεχῶς καί ἀκατάπαυστα ἀποκαλύπτεται ὁ Θεός. Γι' αὐτό ἡ ἀποκάλυψη Του μοιάζει μ' ἕνα τεράστιο καί καρποφόρο ἀμπέλι. Σ' αὐτό τό ἀμπέλι μέ τούς γλυκούς καρπούς χωροῦν ἀμέτρητοι ἐργάτες. Γιά ὅλους φτάνει ἡ καρποφορία. Ὅλοι μποροῦν νά ἀπολαύσουν τούς καρπούς τῆς θείας ἀποκάλυψης.

Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ ὡς γόνιμο χωράφι καρποφορεῖ πάντοτε. Δέν ὑπάρχουν ἄγονες περιόδοι στήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός πού ζεῖ μέσα στά σύνορα αὐτῆς τῆς ἀποκάλυψης, δηλαδή πού ζεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία, δρέπει τούς καρπούς τῆς θεϊκῆς ἀγάπης συνεχῶς, ὅλες τῆς ἡμέρες τῆς ζωῆς του.

Όταν λέγει ο Χριστός: «ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν», σημαίνει ὅτι ὅλοι ἐμεῖς ὀφείλουμε νά βρισκόμαστε σέ πνευματική ἐγρήγορση, προκειμένου νά συλλέξουμε τοὺς καρπούς πού ἀποδίδει ἡ φανέρωση τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο. Αὐτὴ ἡ φανέρωση φέρνει ἀμέτρητους καρπούς. Φέρνει τὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνη. Φέρνει τὴν τριπλὴ ἀρμονία μὲ τὸν ἑαυτό μας, μὲ τοὺς διπλανούς μας καὶ μὲ τὴ φύση. Φέρνει τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου, πού στή φανέρωση τοῦ Θεοῦ βρίσκει τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς του. Φέρνει τὴν ἀληθινὴ θεογνωσία, πού ἐλευθερώνει ἀπὸ κάθε ψέμα καὶ δοξάζει τὸν ἄνθρωπο. Φέρνει τὴν οὐσιαστικὴ πληρότητα, καθὼς γεμίζει ὅλα τὰ κενά πού βασανίζουν τὴν ψυχὴ. Φέρνει τὴν ἀπόλυτη ὀμορφιά σ' ἓναν κόσμο πού ἔχασε τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ τοῦ ωραίου. Φέρνει τὴν ἀληθινὴ χαρὰ, ἀφοῦ χαρὰ δέν ὑπάρχει χωρὶς τὴ φανέρωση τοῦ Θεοῦ. Φέρνει τὴν ἀδιάψευστη ἐλπίδα, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Φέρνει τὴν ἀγιότητα, ἀφοῦ

μόνο μέσα στην αποκάλυψη του Θεού μπορεί καθετί να καθαρίζεται και να εξαγιαζεται.

Όταν λέγει ο Χριστός: «ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν», σημαίνει ὅτι ἐμεῖς, πού θά συλλέξουμε αὐτούς τούς καρπούς, δέν ἔχουμε δικαίωμα νά τούς οἰκειοποιηθοῦμε. Οἱ καρποὶ ἀπό τή φανέρωση τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο δέν μᾶς ἀνήκουν. Μᾶς τούς παραθέτει ὁ Κύριος, γιά νά τούς συλλέξουμε καί νά τούς δοκιμάσουμε, ὄχι ὅμως γιά νά τούς κρατήσουμε ὡς δικούς μας. Δέν ἔχουμε δικαίωμα νά οἰκειοποιηθοῦμε ὅλ' αὐτά πού χαρίζει ὁ Θεός στόν κόσμο μέ τήν αποκάλυψή Του. Καταχρώμαστε τούς καρπούς τοῦ Θεοῦ, ὅταν μετατρέπουμε τήν αποκάλυψή Του σέ θρησκεία. Μεταστρέφουμε τή φανέρωση τοῦ Θεοῦ σέ θρησκεία, ὅταν τήν ἐρμηνεύουμε μέ τή λογική καί μέ τά πάθη μας. Οἱ ἀρχηγοὶ ὅλων τῶν θρησκειῶν εἶναι οἱ κακοὶ γεωργοί, πού παρερμήνευσαν τήν αποκάλυψη τοῦ Θεοῦ καί δρέπουν τούς καρ-

πούς για τὰ δικά τους συμφέροντα καί τόν δαιμονιώδη ἐγωισμό τους. Σέ κακό γεωργό μεταστρέφεται καί κάθε πιστός πού διαστρεβλώνει τήν ἀλήθεια τῆς θείκῃς φανέρωσης καί προσπαθεῖ νά παρουσιάσει ἕναν θεό δικῆς του ἔμπνευσης. Ὅλοι ὅσοι μέσα στήν Ἐκκλησία ἀναζητοῦν καταξίωση, βόλεμα, συμφέροντα καί ἀνήθικες ικανοποιήσεις γίνονται οἱ κακοί γεωργοί, πού προσπαθοῦν νά κάνουν δικούς τους τούς θησαυρούς τῆς πίστεως, ἐνῶ τούς ἔχασαν μέ τόν ἐγωισμό, τήν ἀλαζονεία καί τήν ὑποκρισία τους.

Ὅταν λέγει ὁ Χριστός: «ἤγγισεν ὁ καιρός τῶν καρπῶν», σημαίνει ὅτι δέν μᾶς ἀπομένει πολὺς χρόνος, προκειμένου νά χαροῦμε τήν καρποφορία τῆς θείας ἀποκάλυψης. Ὁ ἀμπελώνας, στόν ὁποῖο ἐνταχτήκαμε μέ τή βάπτισή μας, εἶναι ἀπέραντος, ὁ χρόνος, ὅμως, πού διαθέτουμε, εἶναι ἐξαιρετικά περιορισμένος. Νά θυμόμαστε ὅτι «ἤγγισεν ὁ καιρός τῶν

καρπῶν», διότι αὐτός ὁ καιρός εἶναι πολύ σύντομος γιά τόν κάθε ἄνθρωπο. Ἡ μικρή παρουσία μας πάνω στή γῆ εἶναι ὁ καιρός πού θά γευτοῦμε τούς καρπούς τῆς φανέρωσης τοῦ Θεοῦ. Ὅσο προλαβαίνουμε, μήν ἀμελοῦμε, μήν ἀναβάλλουμε τή συγκομιδὴ τῆς πνευματικῆς καρποφορίας. Κάθε ἡμέρα τῆς σύντομης ζωῆς εἶναι μιά εὐκαιρία νά ἀπολαμβάνουμε τήν εἰρήνη, τή χαρά, τήν ἐλπίδα, τήν ἀγιότητα, τήν ἀλήθεια, τήν ἀγάπη, τήν πληρότητα, τήν ἀγαθοσύνη, τήν πραότητα, τή γλυκύτητα, τήν ὁμορφιά, τήν ἐγκράτεια, τή δικαιοσύνη, τήν υἰγεία καί τούς ἀμέτρητους ἀκόμη καρπούς τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στήν ὑπαρξή μας. Μήν ἀφήνουμε αὐτούς τούς καρπούς νά χαθοῦν στή λάσπη τῆς ἁμαρτίας. Μήν ξοδεύουμε τόν χρόνο σέ μάταιες μέριμνες καί χάνουμε αὐτούς τούς ὠραίους καρπούς. Μήν προσπαθοῦμε νά νοστιμίσουμε τή ζωή μέ ἀνούσια πράγματα καί χάνουμε τήν πραγματική γεύση τῆς αἰωνιότητος, πού ξεκινάει ἀπό τώρα. Ἐάν τώρα δοκιμάσου-

με από τήν καρποφορία τῆς θείας φανέρωσης, σίγουρα αὐτούς τούς καρπούς θά μᾶς τούς χαρίσει ὁ Κύριος καί στήν αἰωνιότητα, ἐκεῖ πού ἀδιάσπαστα θά κοινωνάει μαζί μας.

«Ἦγγισεν ὁ καιρός τῶν καρπῶν» σημαίνει ὅτι ἤλθε ἡ ὥρα τῆς καρποφορίας. Νά καταλάβουμε ὅτι τό ἀμπέλι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ φανέρωσή Του. Νά ξέρουμε ὅτι πάντοτε εἶναι καιρός καρποφορίας. Νά μήν κλέψουμε ποτέ κάτι πού δέν μᾶς ἀνήκει. Νά μήν ἀμελήσουμε νά συλλέξουμε τούς καρπούς πού τώρα θά δοκιμάσουμε, ἀλλά στό μέλλον θά μᾶς χαριστοῦν. Νά χαροῦμε μέ τά σταφύλια τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι τά «σταφύλια τῆς ὀργῆς». Εἶναι ἡ εὐλογημένη καρπογονία, ἡ ἀειφόρος εὐκαρπία, πού κάνει τούς ἐργάτες πρίγκιπες καί τούς γεωργούς κληρονόμους. Ἄς πνίξουμε τόν ἐγωισμό μας, γιά νά ἀξιωθοῦμε αὐτῆς τῆς αἰώνιας δωρεᾶς ἀπό τόν Οἰκοδεσπότη τοῦ σύμπαντος, στόν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δύναμη καί ἡ δόξα. Ἀμήν.